

عنوان مقاله:

جمع همراهی در زبان های ایرانی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و زبان شناسی، دوره 16، شماره 32 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

مهرداد نفزگوی کهن - گروه زبان شناسی، دانشگاه بوعلی سینا، همدان، ایران.

خلاصه مقاله:

جمع همراهی ناظر بر یک اسم (با مصداق انسانی) به همراه یک فرد یا چند فرد دیگر است. جمع همراهی مجموعه ای را می سازد که اعضای آن همگون نیستند و با یکدیگر تفاوت هایی دارند. این نکته مهم، جمع همراهی را از جمع معمولی متمایز می سازد. در زبان های جهان جمع همراهی با امکانات ترکیبی و تحلیلی مختلفی بیان می شود. هدف ما در این مقاله استخراج و توصیف این امکانات در منتخبی از زبان های ایرانی است. جمع همراهی بیشتر در زبان گفتار کاربرد دارد و کمتر به زبان نوشتار راه یافته است، بنابراین در متون رسمی کمتر منعکس شده است. به همین دلیل، داده های این تحقیق به صورت میدانی و از طریق شبکه های اجتماعی با پرسش از گویشوران بومی استخراج شده است. نتایج این تحقیق نشان می دهد که در زبان های ایرانی از شش روش مختلف برای بیان جمع همراهی استفاده می شود. در بعضی از زبان های ایرانی از دو روش جایگزین یا تکمیلی برای بیان جمع همراهی استفاده شده است و گزینش هریک از دو روش گاهی به خصوصیات ذاتی اسم مورد نظر و گاهی به دیدگاه ارزشی گوینده نسبت به مجموعه مورد نظر بستگی دارد.

کلمات کلیدی:

جمع، جمع همراهی، جان داری، زبان های ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1581239>

